

Aar har jeg opholdt mig paa dette Kollegium. Vi vare 21 ældre og yngre, mere eller mindre modne Studenter. Vor Efor, en Professor, boede paa Gl. Kongevej, saa vi vare overladte til os selv. Ingen af os, der boede sammen, har der oplevet noget, der vilde kunne være os til Skade i Fremtiden eller er blevet det. Men vi have oplevet Minder og sluttet Venskaber, som ville være os dyrebare — det gælder vistnok for den store Flerheds Vedkommende — saa længe vi leve. Jeg har ikke kunnet undlade at sige disse Ord, som knytte sig til personlige Oplevelser, i Anledning af, at vi her have en Sag om Regensen liggende paa vort Bord, thi hvad der gjaldt den Gang om et Kollegium med 21 Medlemmer, gjaldt i lige saa høj Grad om Regensen, som talte 100. Vi kom daglig paa Regensen og kendte Livet der, hvor vore nærmeste Venner levede. Livet paa et saadant Kollegium er i den Grad og med en saadan Kærlighed knyttet til Stedet, at ingen Gaardmandssøn elsker sin Fædrengaard højere, end en Alumne elsker det Sted, han bor paa i sin Studietid. Smukke og gode Forhold har der været alle de Steder, hvor jeg har haft Lejlighed til at se Forholdene.

Jeg har da kun med Glæde kunnet se, at der indenfor det af Lærerforsamlingen og Konsistorium nedsatte Udvalg har været Enighed om ikke at nedlægge Regensen som saadan for saa at uddele Pengene til Huslejeunderstøttelse. Men det har forbavset mig noget at se, at begge de Udvalg, der have været nedsatte, baade det i 1904 og det senere af akademisk Lærerforsamling supplerede Udvalg, kun have været sammensatte af Lærere — der har nok ogsaa været tilkaldt Arkitekter —, medens man ganske har forbigaaet Alumnerne. Det vilde i sin Tid have været ganske utænkeligt for os, som boede paa Walkendorf, om man vilde have sammensat et Udvalg af vore Universitetslærere til at tage under Overvejelse, hvorledes dette Kollegium skulde udvides, forandres og gøres bedre. Vi vilde hver for sig have haft fuldt saa stor Interesse i Sagen som nogen af vore Lærere. Vi vilde ganske sikkert ogsaa have haft en nok saa indgaaende Sagkundskab. Regensens Provst, den udmærkede Professor Julius Lassen, som stadig bor paa Regensen, har været Medlem af dette Udvalg, og det fejler heller ikke, at flere af de andre Professorer have boet paa Regensen i deres Ungdom, men det forbavser mig, at ikke en Gang Regensens Klokker — det er den af Alum-

nerne valgte Formand — er taget med i dette Udvalg, der skal lægge Planer til en Ombygning af Regensen, som kan være til de studerendes Tarv.

Det forekommer mig nu ogsaa, at ikke alle de Foranstaltninger, som her tilraades, kunne være til Alumnernes Tarv, naar man i det hele og store ser paa den Maade, hvorpaa de ere skitserede. Jeg maa tilføje, at der ikke er tilflydt mig nogen Slags Plan, Rids eller Tegning af de Foranstaltninger, som tænkes udførte efter dette Lovforslag. Jeg har derfor ikke andet at holde mig til end det Forslag, der er blevet forelagt Folketinget, og det af Motiver ledsagede Forslag, som oprindeligt blev forelagt i Landstinget. Jeg skal, da Tiden er knap, og da jeg bestemt haaber, at Sagen vil blive drøftet i et Udvalg, kun ganske kort skitsere de Ting, hvorom jeg for mit Vedkommende er i Tvivl. Først er jeg i Tvivl om, hvorvidt man, hygiejnisk set, vil vinde noget nævneværdigt ved den indvendige Restaurering i de gamle Bygninger. Med andre Ord, jeg stiller mig noget usikker og tvivlende overfor dette; thi naar man vil koste Penge derpaa, var det jo muligt, at man hellere maatte flytte Regensen og derved faa friere Disposition over Grunden. Man vil ganske sikkert vanskeligt faa en Plads saa god som den, Regensen nu har, saa nær ved Universitetet, men det kunde jo være, at der ved en saadan Flytning kunde opnaas andre Goder. Men jeg stiller mig endnu mere tvivlende overfor Hensigtsmæssigheden af den Foranstaltning: at vi med et Slag skulle i de gamle Bygninger forandre de 48 Dobbeltlejligheder, saaledes at de blive til Enkeltlejligheder og derigennem ved en Reparation formindske Antallet med det halve. Det er ganske vist ikke altid hensigtsmæssigt at saadanne to unge Mennesker bo sammen. Jeg kan huske fra min Ungdom, at det tidt, naar vi vare i Besøg paa Regensen, var meget generende, naar vi sad og spillede L'hombre til langt ud paa Natten, at have en flittig Mand siddende og læse i det samme Værelse, hvor vi spillede. Men vi bar over med Manden og lod ham læse. Det har kunnet gaa før og kan vel ogsaa gaa nu. Paa Walkendorf havde vi hver kun et Værelse, og naar vi nu havde siddet og røget Tobak, saa lukkede vi først Vinduerne op og luftede ud, inden vi gik i Seng, og saa sov vi udmærket, indtil den daværende Vækkerforening kom og vækkede os. Hvis vi saa ikke stode op, fik vi Mukter, men